

KESZTHELYI JENŐ

HORGÁSZMORZSÁK

HARISNYATARISZNYA

Mindenki rokonszenvvel üdvözölte őket a vízi-sporttelepen, amikor rendszeresen, pontban öt órakor megjelentek. Már a hetedik évtized végét taposták; szerény nyugdíjukat óramű pontossággal kézbesítette a posta, már nagyon várták. Felszerelésüket maguk készítették, ápolgatták a téli hónapokban. A zsinórokat minden évben áttekereszték, hogy a másik fele is kopjon. A szákhálót maguk fonták, a kukoricát maguk termelték a kiskertben. A csónakot maguk öntötték ki kátránnyal és avatási szertartás kíséretében bocsátották vízre minden év május elsején, ha esett, ha fűjt.

Ketten kétszázhusz kilót nyomhattak akkor hátizsák nélkül. A családi összsúlyt a tudományos kondíciósabályozás elsajátítása révén egyenlő arányban és állandóan növelték. Azonos méretű egybe-bambusz botokkal, azonos színű úszókkal és azonos gyártmányú, silány minőségű horgokkal horgásztak együtt negyven év óta, ijesztően különböző szerencsével. A férfi minden év végén legalább kétszer annyi halat összegezhetett az eredménynaplóban, mint élete párja. Az arány mindig közel azonos volt. Az összesítést szilveszter este végezték el. Az ünnepi vacsora után bontott pezsgő első poharát egymásra, a másodikat a pontyokra, a harmadikat a jövő évi szerencsére írtették. Ezután felolvasták egymásnak az összesítést.

- Én nyertem, mint mindig - szögezte le minden évben a férfi.

- Mert csalsz, drágám - bólintott minden évben az asszony.

Az etetett helyet a nádfal tövében evezve mindig a legnagyobb csendben közelítették meg. Az asszony a hátsó ülésen szétfolyva suttopta az irányító vezényszavakat az evezőpad személyzetének.

A szerencse forgandóságát saját forgásukkal is biztosították. Egyik nap orral, másik nap farral álltak a nádöböl bejáratához, a cövek mellé. Amikor a férfi befelé horgászott, ott voltak a pontyok; amikor kifelé, ott kapta őket száknylévégre. Így ment ez negyven év óta, ahogy az öregek mesélték.

Egyszer feltűnt nekünk, kíváncsi kamaszoknak, hogy az öregember már délelőtt is megjelent a sporttelepen. Az evezőket a vállára vette és a kátrányos-teknőhöz cammogott. Penészes tarisznyáját a hátsó ülésre dobva bőszen elevezett. Másnap, harmadnap az eset megismétlődött, majd rendszeressé vált: gyanút fogtunk.

Pepi ötlete volt, amivel léprecsaltuk. Egyik nap, érkezésekor a barátom odarohant hozzá, és az Amerikából kapott multiplikátoros orsó, mint ritkaság ürügyén visszacsalta a raktárba, hogy megcsodálhassa. A bejáróhídra hasalva kotorásztam a tarisznyájában. Bűzös illat csapott az orromba. Harisnyaszárba csomagolt, alvadt állati vér volt egy fóliazacskóban valami sárgás, daraszerű masszával keverve. A harisnyaszár lekötő zsinagén testes kódarab lógott.

Tanakodtunk indián módra, de a rejtélyt nem tudtuk megfejteni. Elhatároztuk, hogy meglessük az öreget, mit csinál azzal a vacakkal a horgász helyen. Beugrottunk a kisvitorlásba és uccu neki! Láttuk, hogy a csónak orrában térdel a nádöböl bejáratánál. A szeretetsomagot éppen akkor engedte le a vízbe. Tehát etető, csalogató anyagként használja a vért a harisnyaszárban. Jó ezt tudni!

Másnap ismét ott ólalkodtunk, amikor kievezett. Akkor azonban behúzta magát a belső vetőhelyre és oda lódtotta a masszát. Ahá, ma este ő horgász ott! Tegnap meg kívül lógatott! A nyomozóosztón úgy dolgozott bennünk, mint ügyeletes tüzelőördög a pokolban. Az öreg titkos akcióját aljas, erkölcstelen manipulációnak minősítettük és negyven évre visszamenőleg elmarasztaltuk érte. Cselekedniünk kellett. A raktárban találtunk egy ócska gereblét és Pepi a második húzásra el is kapta a harisnyaszár kötőzsinagét. A csomagot annak rendje és módja szerint áthelyeztük a horgász hely bejáratá elé, ahol majd a néni horgász aznap.

Ezentúl az öreg merénylete után naponta áttelepítettük a csomagot az ellenkező helyre és nagy izgalommal vártuk nemes cselekedetünk megérdemelt eredményét.

Legnagyobb meglepetésünkre az öregember továbbra is sorra fogdosta a gyönyörű nádi sudárpontyokat és a néni is csak nagynéha boldogult. A rejtély a kriminalisztika mélységi mámorába kergetett bennünket és abbahagytuk a gerebléző munkát.

De azért egyet megtanultunk: ebben a sportban sincsenek csodák, pedig sokan hisznek benne.